

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. гр. Добрич, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатя П. Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Десислава Б. Николова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галатя П. Ханджиева Милева Въззивно гражданско дело № 20213200500731 по описа за 2021 година

и, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК и е образувано по въззивна жалба на Г. П. П. от гр.Каварна, чрез упълномощения адвокат, срещу решение №260076/05.08.2021г. по гр.д. №360/2019г. на Каварненския районен съд, с което съдът

– е признал за установено по отношение на въззивника съществуването на задължение към "Банка ДСК"ЕАД по заповед за изпълнение №286/25.09.2018 г, издадена по ч.гр.д.№ 642/2018 г. на КРС за сумата 5519.80 лева – главница по договор за кредит от 11.06.2015г., сключен между "Банка ДСК"ЕАД и наследодателя на въззивника -М.П., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението 03.09.2018г. до окончателното плащане; сумата 1383.88 лева – договорна лихва за периода 08.12.2015г. – 03.09.2018г.; сумата 133.69 лева – лихвена надбавка за забава за периода 08.01.2016 г. – 03.09.2018 г. и сумата 145 лева – дължими такси и разноски, както и

– е отхвърлил предявения от въззивника срещу „Групама животозастраховане“ЕАД обратен иск по чл.238 ал.1 от КЗ /отм./ за осъждане на ответника да заплати на „Банка ДСК“ЕАД сумата 7182.37 лева, представляваща: 5 519.80 лева – главница, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението – 03.09.2018г. до окончателното плащане; 1 383.88 лева – договорна лихва за периода 08.12.2015 г. – 03.09.2018 г.; 133.60 лева – лихвена надбавка за забава за периода 08.01.2016 г. – 03.09.2018 г.; 145 лева – дължими такси и разноски по кредита.

Решението се обжалва като неправилно, постановено при допуснати от първоинстанционния

съд нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон.

В частта по предявения срещу въззивника иск по чл.422 ал.1 от ГПК първоинстанционният съд направил необосновано заключение за липса на неравноправни клаузи в кредитния договор, от който произтичат спорните вземания. Изобщо не било обсъдено посоченото от въззивника, че клаузите в договора не са индивидуално уговорени и липсата на провеждане на обратно доказване от страна на кредитора. С позоваване на практика на Европейския съд, Върховния касационен съд, окръжни и районни съдилища се поддържа становище за неиндивидуалност и наравноправност на договорната лихва, годишния процент на разходите и лихвата за просрочие, уговорени в интерес на кредитора, без предварителна яснота за кредитополучателя относно начина на формирането им и без възможност за същия да влияе в тези насоки. При тези пороци договорът за кредит бил недействителен и кредитополучателят дължал връщане само на чистата стойност на кредита, но нямал задължение за лихви и разходи, неправилно присъдени от първоинстанционния съд. Кредитният договор бил недействителен още и, с оглед съдържащата се в него неравноправна клауза с изискване за сключване от кредитополучателя на застраховка „Живот”. Сключената такава, поради неподписване на застрахователната полица, била недействителна и, тъй като била условие за сключване на кредитния договор, обуславяла неговата недействителност. В първоинстанционното решение не било отдадено значение на факта, че част от средствата от кредита били използвани за погасяването на друг кредит. Това означавало, че е прикрит договор за рефинансиране на старо кредитно задължение и в тежест на кредитополучателя, но в полза на кредитора, са начислени лихви върху лихвите на старото задължение, което било недопустим от закона анатоцизъм. В жалбата се поддържа и погасяване на спорните задължения поради изтекла давност, което възражение на въззивника също не било обсъдено от първоинстанционния съд.

По тези съображения се настоява за отхвърляне на предявения срещу въззивника иск по чл.422 ал.1 от ГПК след отмяна на неправилното първоинстанционно решение в тази част.

В частта, в която е отхвърлен предявеният от въззивника срещу „Групама животозастраховане” ЕАД обратен иск се възразява за противоречие и необоснованост на изводите на първоинстанционния съд касателно вида на сключената от кредитополучателя застраховка и отговорността на застрахователя при настъпилото застрахователно събитие. Поддържат се доводи за недействителност на застраховката, поради неравноправни клаузи и неподписване на застрахователната полица. Въпреки последното, в жалбата е изложено становище, че смъртта на кредитополучателя съставлява предвиденото в застрахователния договор застрахователно събитие и ответникът по обратния иск дължи застрахователното обезщетение. С позоваване на многобройна съдебна практика се възразява срещу обратно приетото от първоинстанционния съд.

Настоява се при потвърждаване на решението по предявения срещу въззивника иск по чл.422 ал.1 от ГПК предявеният от въззивника обратен иск срещу застрахователя да бъде удовлетворен, след отмяна на решението в частта, в която той е отхвърлен.

Жалбата е редовна, подадена е в срок и е допустима.

В писмен отговор и в съдебно заседание въззиваемият „Банка ДСК” АД, чрез пълномощника си, оспорва жалбата и иска решението по предявения от него иск да бъде потвърдено. Въззиваемият „Групама животозастраховане” ЕАД, чрез пълномощника си, също изразява писмено становище за неоснователност на жалбата и за потвърждаване на решението на районния съд.

Съдът обсъди съображенията на страните и въз основа на събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Обжалваното първоинстанционно решение е постановено по предявения от “Банка ДСК” АД срещу Г. П. П. иск по чл.422 ал.1 от ГПК за установяване съществуването на вземанията на ищеца от ответника, за които по ч.гр.д.№642/2018г. на КРС е издадена заповед №286/25.09.2018г. за незабавно изпълнение на парично задължение, а именно: сумата 5 519.80 лева – главница по договор за кредит за текущо потребление от 11.06.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.09.2018г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 1 383.88 лева – договорна лихва за периода 08.12.2015г. – 03.09.2018г.; сумата 133.69 лева – лихвена надбавка за забава за периода 08.01.2016 г. – 03.09.2018 г. и сумата 145 лева – дължими такси и разноски по кредита.

Претенциите са обосновани с твърдения за иницирано заповедно производство по ч.гр.д. №642/2018г. на КРС и издадена в полза на ищеца заповед по чл.417 от ГПК за незабавно изпълнение на описаните парични задължения, произтичащи от договор от 11.06.2015г.; с договора ищецът предоставил на кредитополучателя М.Г.П. кредит за текущо потребление в размер на 5 700 лева при уговорена възнаградителна лихва, които кредитополучателят са задължил да заплати на кредитора на месечни вноски по погасителен план в срок от 120 месеца от усвояването на кредита. За забава на плащанията на главницата кредитополучателят се задължил да плати на кредитора обезщетение – лихвена надбавка в установен с договора размер. Кредитополучателят М.Г.П. починала на ***г.; дъщерята на починалата се отказала от наследството и цялото наследство преминало към ответника Г. П. П. – син на починалата. Последното плащане по кредита било извършено на 07.12.2015г. С уведомление, връчено на лично на ответника на 03.08.2018г., ищецът обявил целия остатък по кредита за предсрочно изискуем.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът оспорил исковете с възражения и съображения, съдържащи се и във въззивната жалба. Клаузите на т.5, т.6, т.8, т.8.1, т.9, т.10, т.12 били неравноправни. Те не били индивидуално уговорени, били заробващи за кредитополучателя и изцяло ползващи кредитора с въведената за него възможност едностранно да променя редица договорни величини по критерии, напълно неясни и невъзможни за разбиране от 67 – годишната кредитополучателка, на която не била предоставена преддоговорна информация и възможност за вземане на информирано решение. В противоречие с морала било самото предоставяне на кредита на възрастен, със съмнителни възможности за погасяването му кредитополучател, явно насочено към обвързване на неговите наследници с един крайно неизгоден дълг. Клаузата и на т.25 от Общите условия на банката, в изпълнение на чието

изискване кредитополучателката сключила застраховка „Живот“ в полза на кредитора, също била неравноправна. Отделно, при така сключената застраховка кредиторът трябвало да удовлетвори вземането по кредитния договор чрез претенция за застрахователното обезщетение, вместо да търси изпълнение от кредитополучателя, респ. неговия наследник. Твърде продължителен период от време след настъпване на предпоставките за обявяване на кредита за предсрочно изискуем кредиторът бездействал недобросъвестно, поради което и ответникът не дължал натрупаните в този период договорни лихви, лихвени надбавки и такси. Всички вземания на ищеца по договора за кредит били погасени по давност.

По искане на ответника, заявено по реда на чл.219 ал.1 от ГПК и след допълнително уточняване, да го подпомага по предявения срещу него иск е конституиран „Групама животозастраховане“ЕАД.

Приет е за съвместно разглеждане и предявеният от Г. П. П. срещу „Групама животозастраховане“ЕАД иск. Искът е предявен по реда на чл.219 ал.3 от ГПК с първоначално нередовна искова молба и няколко следващи за отстраняване на нередовности, последната от които е депозирана по указания на въззивния съд с вх. №5757/02.02.2021г. Искът е предявен евентуално, ако предявеният от „Банка ДСК“ЕАД срещу Г. П. П. иск по чл.422 ал.1 от ГПК бъде уважен, то „Групама животозастраховане“ЕАД да бъде осъден да заплати на Г. П. П. сумата 7 182.37 лева, застрахователно обезщетение, дължимо от ответника на ищеца, като ползващо се лице по застрахователна полица №1000000491981/12.06.2015г., в размер на задълженията по договор за кредит от 11.06.2015г, за които предявеният срещу Г. П. П. от „Банка ДСК“ЕАД иск по чл.422 ал.1 от ГПК е уважен.

Установено е по делото, че на 11.06.2015г. между „Банка ДСК“ЕАД – кредитор и М.Ж.Г. – кредитополучател е сключен договор за кредит за текущо потребление, при Общи условия на банката за предоставяне на такъв кредит, съставляващи неразделна част от договора. Кредитът е за сума в размер на 5 700 лева, със задължение за връщането ѝ от кредитополучателя на 120 месечни вноски по приложен към договора погасителен план, всяка с падеж на 7-мо число от съответния месец.

В т.8 от договора е уговорена възнаградителна лихва от 10% годишно, съставляваща сбор от 1.181% стойността на шестмесечен SOFIBOR/EUROBOR и 8.819% фиксирана преференциална надбавка; в т.7.1 – т.7.10 от Общите условия подробно е разяснено формирането на лихвения индекс SOFIBOR/EUROBOR, приложимия такъв съответно на валутата на предоставения кредит, начина и отражението на промяната му при формиране размера на възнаградителната лихва. Договорената възнаградителна лихва е преференциална при предпоставки, съдържащи се в приложение №2 към договора. В същите клаузи от договора, от Общите условия и приложение №2 са разяснени условията за отпадане на преференцията в лихвената надбавка, следващите от това изменения в размера ѝ, при въведено допустимо увеличаване на договорната възнаградителна лихва до размера на възнаградителната лихва за стандартен потребителски кредит /формиран от сбора на

същия лихвен индекс и стандартната надбавка от 13.769%/. В т.8.1 от договора е уговорен праг до 8.819% на намаляване на договорната лихва при намаляване шестмесечния SOFIBOR/EUROBOR. Уговореният в т.19.1 от Общите условия лихвен процент за забава е в размер на договорния лихвен процент, увеличен с 10%, а в т.19.2. е въведено правото на кредитора да обяви целия кредит за предсрочно изискуем при забава над 90 дни в плащанията на главница и/или лихва. Уговорено е в т.15 от договора задължение на кредитополучателя за плащане на такси и разноски за кредита, въз основа на приложена към договора тарифа, в която не се съдържат такси за усвояване и управление. Съгласно т.9 от договора годишният процент на разходите е 11.40, а в т.9 от Общите условия и в приложения погасителен план се съдържа описание на формирането му и допусканията, използвани за изчисляването му.

Съгласно т.10 от договора за кредит и видно от договор от 11.06.2015г. за залог върху вземания, вземанията на банката по договора за кредит са обезпечени с учреден в нейна полза от кредитополучателя залог върху вземанията му от посочена в заложения договор банкова сметка.

В т.25 от Общите условия е предвидено, че наличието на застраховка „Живот“ на кредитополучателя, по която и банката е ползващо се лице, не освобождава кредитополучателя, наследниците му от задълженията по кредитния договор, освен за сумата, изплатена от застрахователя и отнесена за погасяване на кредита. Съгласно застрахователна полица №1000000491981 от 12.06.2015г., между „Групама застраховане“ЕАД – застраховател и М.Г.П. – застрахован е сключен договор при Общи условия за индивидуална застраховка „Сигурност за всеки“. Договорът има за предмет покриване от застрахователя отговорността на застрахования като кредитополучател по горепосочения договор за кредит с „Банка ДСК“ЕАД; уговорено е при смърт на застрахования от злополука застрахователят да изплати застрахователно обезщетение до размера на остатъка по кредита на ползващите лица, които са банката – кредитор и законните наследници на застрахования.

При сключване на договора за кредит М.Г.П. е била на 67 години, с основно образование. Същата е починала на ***г. и е оставила законни наследници – син и дъщеря; дъщерята С.П.А. се е отказала от наследството, а синът Г. П. П. го е приел /л.19 – л.21, л.51 – л.52/.

От заключението и обясненията в съдебно заседание на вещото лице, извършило съдебно-счетоводната експертиза по делото, се установява, че на 12.06.2015г. договорената сума от 5 700 лева е преведена от банката – кредитор по посочената в кредитния договор разплащателна сметка на кредитополучателя. После сума в размер на 3 619.89 лева е преведена за погасяване на предходно кредитно задължение на М.Г.П., а 2 060 лева са изтеглени в брой. Последно извършената за погасяване на кредита вноска е тази с падеж 07.12.2015г. Плащания на вноската с падеж 07.01.2016г. и следващите не са извършени.

С покана изх.№0384/08.05.2018г., връчена на 03.08.2018г. лично на ответника Г. П. П., ищецът го е уведомил, че обявява кредита за предсрочно изискуем.

На 03.09.2018г. ищецът е депозирал заявление по чл.417 от ГПК, последвано от издаването по ч.гр.д.№642/2018г. на КРС на заповед №286/25.09.2018г. за незабавно изпълнение на задълженията по договора за кредит. От заключението на вещото лице се установява, че към датата на подаване на заявлението, задълженията възлизат на неплатената главница в размер на 5 519.80 лева, договорна лихва в размер на 1 383.88 лева, лихва за просрочие на главното задължение в размер на 133.69 лева, такси и разноски в размер на 145 лева.

При така изложената фактическа обстановка оплакванията във въззивната жалба срещу решението на първоинстанционния съд в частта по иска по чл.422 ал.1 от ГПК са неоснователни.

Преди всичко, сключеният между ищеца и наследодателката на ответника договор за кредит не е неморален. Напредналата възраст и невисоката степен на образование, в тяхната съвкупност не навеждат на неориентираност и неопитност на встъпващата не за първи път в кредитно правоотношение наследодателка на ответника. Същевременно възнаградителната лихва, договорена в размер, равен на този на законната лихва към момента на възникване на правоотношението /10%/, изключва необоснованото свръхобогатяване на кредитора. Или при сключване на договора кредиторът не се е възползвал от неопитност, лекомислие или неориентираност на кредитополучателя изключително в своя материална изгода.

Следователно договорът не е нищожен поради накърняване на добрите нрави, в който смисъл неоснователно се поддържат възражения от ответника. Неоснователни са и поддържаните съображения в насока за нищожност поради нарушаване на законовата забрана за анатоцизъм. След като кредитът е предоставен, т.е. кредиторът е превел по разплащателната сметка на кредитополучателя уговорената сума, средствата в сметката са на кредитополучателя и как той се е разпоредил със средства си е извън спора. От факта, че след сключване на настоящия договор за кредит кредитополучателят е използвал част от средствата си, получени по този договор, за да погаси друго свое кредитно задължение, не може да се направи извод, че настоящият договор за кредит има връзка и е сключен за рефинансиране на другото кредитно задължение. Такова постигнато съгласие в договора няма и не може да се изведе от действията и поведението на кредитополучателя след сключване на договора.

Несъмнено е, че клаузите, които се сочат от ответника, не са индивидуално уговорени, но това не означава, че те са неравноправни. Неравноправни са клаузите, които притежават някоя от характеристиките по чл.143 от ЗЗП, а онези неравноправни клаузи, които не са и индивидуално уговорени, са нищожни, съгласно чл.146 ал.1 от ЗЗП. В настоящия спор, клаузите, които се сочат от ответника, не са неравноправни. Тази по т.12 от договора е с декларативен характер, т.5 регламентира начина /с вноски по коя сметка/ ще се погасява кредитът, а задължението по т.10 за обезпечаване на кредита със залог не е неравноправно по нито един от критериите на посочената законова разпоредба. Относно възнаградителната лихва, действително с предвиденото в т.8 и т.8.1. от договора съществува възможност за нейната промяна, но промяната не зависи от едностранната воля на кредитора, а е резултат

на обективно обстоятелство, каквото е промяната в лихвения индекс шестмесечен SOFIBOR, върху който кредиторът не може да влияе. По идентичен начин е въведено формирането и на лихвата за забава. Промените в лихвения индекс предпоставят промени в размера на дължимите лихви не само в посока увеличение, но и в посока намаляване /което и е осъществено в случая, според заключението на вещото лице/. Годишният процент на разходите по т.9 от договора е над четири пъти по-нисък от максимално допустимия такъв по чл.19 ал.4 от ЗПК. В договора, приложенията към него и общите условия на банката, както се изложи по-горе, се съдържат разяснения по всички изискуеми от чл.12 т.8 и 9 от ЗПК въпроси, разясненията са ясни и разбираеми не само от граматическа гледна точка, но и по същество са прозрачни и недвусмислени, а кредитополучателят е получил предварително достатъчно конкретна информация за начина, по който задълженията му се формират и могат да се променят. Не са въведени забранени по чл.10а ал.2 от ЗПК такси. В т.25 от Общите условия се съдържа не задължително изискване за сключване на застраховка от кредитополучателя, а регламент за уреждане на отношенията по повод погасяването на кредита при сключена такава от кредитополучателя с ползващо лице – кредитора; отделно, че сключената от кредитополучателя застраховка за покриване от застраховател на отговорността му по договора за кредит, както и конкретно сключената такава от наследодателката на ответника, е в интерес не само на кредитора по договора за кредит, но и на кредитополучателя.

Следователно съответните клаузи не са неравноправни по никой от критериите на чл.143 от ЗЗП и не са нищожни по чл.146 ал.1 от ЗЗП и чл.22 от ЗПК, както неоснователно се счита от ответника. Така, след смъртта на кредитополучателя и на осн.чл.53 във вр. с чл.5 ал.1 от ЗН ответникът дължи изпълнение на всички задължения, произтичащи от договора за кредит.

Безспорно е, че забавата за изпълнение на задълженията за вноската с падеж 07.01.2016г. и следващите е продължила повече от 90 дни, което осъществява предвиденото общите условия основание за обявяване на целия кредит за предсрочно изискуем. Да обяви кредита за предсрочно изискуем, след като условията за това са се осъществили, не е задължение, а право на кредитора. Изцяло негова е преценката дали и кога да упражни правото си и фактът, че не го е упражнил веднага след възникването му, не пречатства и не погасява което и да било произтичащо от договора задължение на кредитополучателя, респ. неговия наследник.

Право на кредитора е и решението как да се удовлетвори - като иска от кредитополучателя изпълнение на задълженията му по договора за кредит или, в качеството си на ползващо се лице, да иска изпълнение от застрахователя по сключения от кредитополучателя договор за застраховка на отговорността му за неизпълнение на договора за кредит /при настъпило предвиденото в договора застрахователно събитие/. Удовлетворяването на вземанията на кредитора по договора за кредит, предпоставя кредитополучателят, респ. неговите наследници, като ползващи се лица, да получат от застрахователя застрахователното обезщетение в размер на непогасената към датата на настъпване на застрахователното

събитие част от кредитното задължение /ако застрахователното събитие е настъпило/.

Следователно ответникът има задълженията към ищеца, за които по ч.гр.д.№642/2018г. на КРС е издадена заповед за незабавно изпълнение №286/25.09.2018г.

Не следва друго, с оглед въведеното от ответника възражение за погасяване на задълженията по давност. Съгласно чл.114 ал.1 от ЗЗД давността тече от деня, в който задължението е изискуемо, а в случая най-старо изискуема е вноската с падеж 07.01.2016г. От тази дата до 03.09.2018г., когато по правилото на чл.422 ал.1 от ГПК искът се счита предявен, сроковете по чл.110 от ЗЗД и по чл.111 от ЗЗД не са изтекли, за да се погасят по давност задълженията за тази вноска, както и на останалите с настъпила по-късно изискуемост.

От изложеното следва, че първоинстанционното решение в частта, в която е признато съществуването на задълженията на Г. П. П. към „Банка ДСК“ЕАД, за които е издадена заповедта за незабавно изпълнение, е правилно и следва да бъде потвърдено. Съответно решението следва да се потвърди и в частта на възложената на Г. П. П. отговорност за разноските на „Банка ДСК“ЕАД за исковото и за заповедното производство.

В останалата част решението на районния съд е недопустимо. С него е разгледан и отхвърлен иск на Г. П. П. срещу „Групама животозастраховане“ЕАД иск за осъждане на ответника да заплати на „Банка ДСК“ЕАД сумата 7 182.37 лева. Решението е постановено при нередовна искова молба, съдържаща несъответствие между заявения петитум и обстоятелствата, с които той се обосновава. Във въззивната инстанция нередовността е отстранена и предявеният срещу „Групама животозастраховане“ЕАД иск е за осъждане на ответника да заплати на ищеца Г. П. П. сумата 7 182.37 лева, застрахователно обезщетение дължимо от ответника на ищеца, като ползващо се лице по застрахователна полица №1000000491981/12.06.2015г., в размер на задълженията по договора за кредит, за които предявеният срещу Г. П. П. от „Банка ДСК“ЕАД иск по чл.422 ал.1 от ГПК е уважен. Този предявен от Г. П. П. срещу застрахователното дружество иск не е разгледан от първоинстанционния съд. Такива оплаквания във въззивната жалба не се съдържат, но за допустимостта на съдебния акт в обжалваната му част въззивният съд следи служебно. Недопустимо постановеното по непредявен иск решение на районния съд следва да се обезсили, след което делото да се върне на същия съд за разглеждане на предявения иск от друг състав.

С оглед неизгодния за него резултат, въззивникът Г. П. П. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия „Банка ДСК“ЕАД юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 100 лева.

За разноските, които са сторили в настоящата инстанция страните по евентуалния иск на Г. П. П. срещу „Групама животозастраховане“ЕАД, следва да се произнесе първоинстанционният съд при разглеждането на този иск и съобразно резултата по него.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260076/05.08.2021г. по гр.д.№360/2019г. на Каварненския районен съд **в частта**, в която е уважен предявеният от „Банка ДСК“ЕАД срещу Г. П. П. иск по чл.422 ал.1 от ГПК и **в частите**, в които Г. П. П. е осъден да заплати на „Банка ДСК“ЕАД разносните за исковото и заповедното производство.

ОБЕЗСИЛВА решение №260076/05.08.2021г. по гр.д.№360/2019г. на Каварненския районен съд **в останалата част** и ВРЪЩА делото на първоинстанционния съд за произнасяне от друг състав по предявения от Г. П. П. срещу „Групама животозастраховане“ЕАД евентуален иск осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 7 182.37 лева, застрахователно обезщетение, дължимо на ищеца, като ползващо се лице по застрахователна полица №10000000491981/12.06.2015г., в размер на задълженията по договор за кредит, за които предявеният срещу Г. П. П. от „Банка ДСК“ЕАД иск по чл.422 ал.1 от ГПК е уважен.

ОСЪЖДА Г. П. П. с ЕГН ***** от гр.К., да заплати на "Банка ДСК" ЕАД - гр.София, ул."Московска" №19, сумата 100 лева, юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК пред ВКС в месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____